

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระบวนการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้น นอกเหนือจากพัฒนาทักษะทางวิชาการในแต่ละศาสตร์ของผู้เรียนแล้ว การจัดการเรียนการสอนในกลุ่มวิชาการศึกษาทั่วไปนั้นก็มีความสำคัญไม่ต่างกัน โดยวิชาการศึกษาทั่วไปนั้นตรงกับคำภาษาอังกฤษที่มีใช้อยู่ 3 คำ คือ วิชาศึกษาทั่วไปหรือวิชาการศึกษาทั่วไป (General Education) และอีกคำหนึ่งคือ วิชาพื้นฐานทั่วไป (Foundation Education) และคำสุดท้ายคือ วิชาการศึกษาเสรี (Liberal Education) หรือ ศิลปศาสตร์ศึกษา (Liberal Art) ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายเก่าแก่กว่า ซึ่งทั้ง 3 คำดังกล่าวข้างต้น มีผู้ให้คำนิยามความหมายของการศึกษาทั่วไปอยู่มากมายเช่น “วิชาการศึกษาทั่วไป หมายถึง วิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้ อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจธรรมชาติ ตนเอง ผู้อื่น และสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อความหมายได้ดี เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย และจิตใจ มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมทั้งของไทยและของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวัน และดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี” (ไพฑูรย์ สินลารัตน์ , 2550) ซึ่งมีความใกล้เคียงกันกับนิยามของกระทรวงศึกษาธิการ อ้างถึงใน ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2550 ที่กล่าวถึงความหมายของการจัดการศึกษาทั่วไปไว้ว่า “เป็นวิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล และมีความเข้าใจในธรรมชาติ เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่นและสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดได้อย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อความหมายได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าศิลปวัฒนธรรมทั้งของไทย และของประชาคมนานาชาติสามารถนำความรู้ ความสามารถไปประยุกต์ใช้ในชีวิตรประจำวันได้” ซึ่งจากความหมายของการเรียนการสอนในรายวิชาการศึกษาทั่วไปดังกล่าวจะพบว่า นอกจากวิชาการศึกษาทั่วไปจะเป็นวิชาพื้นฐานโดยทั่วไปแล้ว ยังเป็น วิชาที่มีแนวคิดในการสร้างคน โดยพิจารณาได้จากวัตถุประสงค์ของนิยามการจัดการศึกษาทั่วไปในการ พัฒนาค้นคว้าในข้างต้น

สำหรับความเป็นมาของวิชาการศึกษาทั่วไปในประเทศไทยสามารถแบ่งออกเป็นช่วงเวลาของ ความเป็นมาได้ดังนี้

1. ยุคก่อตั้ง (พ.ศ. 2500 - 2516) ในยุคสมัยนี้วิชาการศึกษาทั่วไปเพิ่งเกิดขึ้นในประเทศไทย โดยได้เริ่มพัฒนามาเป็นหลักสูตรขึ้นในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในช่วงปี พ.ศ. 2500 ที่ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นที่แรกโดยหลักสูตรการศึกษาทั่วไปของ

ประเทศไทยที่พัฒนาขึ้นในสมัยนั้นได้รับอิทธิพลจากสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกาเป็นสำคัญ และมีอิทธิพลมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งหลักสูตรการศึกษาทั่วไปประกอบด้วยวิชาชีพเฉพาะสาขาวิชา วิชาศึกษาทั่วไป และวิชาเลือก (ไพฑูรย์ สีนลาร์ตน์, 2550) แต่อย่างไรก็ตามหลักสูตรการศึกษาทั่วไปของประเทศไทยก็ยังไม่ได้รับความสำคัญเท่าที่ควร

2. ยุคเริ่มต้น (พ.ศ. 2517 - 2531) ในยุคสมัยนี้มีการกำหนดจากทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐในเรื่อง หลักเกณฑ์มาตรฐานว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรีพ.ศ. 2517” ให้ทุกหลักสูตรในระดับปริญญาตรีจะต้องมีเนื้อหาของหลักสูตรในสัดส่วนของวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาเฉพาะด้าน และวิชาเลือกที่เหมาะสม โดยวิชาพื้นฐานทั่วไปให้มีจำนวนหน่วยกิตอย่างน้อย 30 หน่วยกิต ซึ่งประกอบไปด้วยหมวดวิชาดังนี้

- สังคมศาสตร์	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
- มนุษยศาสตร์	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
- ภาษา	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
- วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

ซึ่งภายหลังการกำหนดดังกล่าว นับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาทั่วไปครั้งสำคัญ เพราะทำให้ทุกมหาวิทยาลัยต้องจัดหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไป และนิสิตนักศึกษาทุกคนต้องเรียนวิชาเหล่านี้

3. ยุคพัฒนา (พ.ศ. 2532 - 2541) ในยุคนี้ทบวงมหาวิทยาลัยมีการปรับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรีขึ้นใหม่อีกครั้ง เนื่องจากพบปัญหาในการจัดการศึกษาทั่วไปในช่วงที่ผ่านมา โดยได้ให้ความหมายของหมวดวิชาศึกษาทั่วไปไว้ว่า “วิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจในธรรมชาติตนเอง ผู้อื่น และสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารความหมายได้ดี เป็นคนที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีคุณธรรมตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมทั้งของไทย และของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิต และดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี” (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2532 อ้างถึงใน ไพฑูรย์ สีนลาร์ตน์, 2550) ซึ่งจากการปรับความหมายดังกล่าว ทำให้การพัฒนาหลักสูตรวิชาศึกษาทั่วไปมีความชัดเจนมากขึ้น และทำให้มหาวิทยาลัยต่างๆ ได้ปรับหลักสูตรกันอีกครั้ง

4. ยุคสร้างสรรค์ (พ.ศ. 2542 – ปัจจุบัน) ในช่วงนี้มีการตื่นตัวกันมากขึ้นเกี่ยวกับวิชาศึกษาทั่วไป มีการสัมมนาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสังคมทำให้สถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐ และเอกชนมีการปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตรวิชาการศึกษาทั่วไปกันหลากหลาย และมีแนวทางใหม่ๆ มากขึ้นจนถึงปัจจุบัน

โดยจุดมุ่งหมายของวิชาศึกษาทั่วไปในประเทศไทยนั้นจะแบ่งออกเป็น 4 ประเด็นใหญ่ด้วยกัน คือ ในเรื่องของความรู้กว้าง ความเข้าใจ การใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน วัฒนธรรม คุณธรรม จริยธรรม และทักษะ

ในขณะที่การจัดการศึกษาทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีผู้ให้ความสำคัญ และสนใจศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มวิชาการศึกษาทั่วไปเป็นอย่างมาก โดยพบว่าพัฒนาการของการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มวิชาศึกษาทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นถือได้ว่าเริ่มต้นศึกษามายาวนานกว่าของประเทศไทย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นยุคสมัยได้ 4 ยุคเช่นกันกับประเทศไทย ดังนี้

1. ยุคเริ่มแรก (ค.ศ.1910 - 1944) ความคิดเรื่องวิชาศึกษาทั่วไปปรากฏตั้งแต่ยุคเริ่มแรกที่มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา แต่ที่ปรากฏเห็นได้อย่างชัดเจนเป็นรูปเป็นร่างมากขึ้นอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนั้นเริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1910 หรือ ประมาณปี พ.ศ. 2453 (ไพฑูรย์สินลาร์ตัน, 2550) ทั้งนี้เนื่องจากนักการศึกษาสมัยนั้นต้องการให้นักศึกษาทุกคนได้ศึกษาเกี่ยวกับปรัชญา ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ รวมถึงความเป็นมาของมนุษยชาติ ซึ่งเป็นความรู้ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ในยุคเริ่มแรกนี้จัดเป็นการรวบรวมความคิดและแนวทางในการกำหนดวัตถุประสงค์ของวิชาศึกษาทั่วไป
2. ยุครายงานของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (ค.ศ. 1945 - 1964) ในช่วงนี้ได้แสดงถึงความก้าวหน้าทุกด้านของการศึกษาทั่วไป ทั้งด้านการอภิปราย ประเมินผล วัตถุประสงค์ เนื้อหา ผู้สอน วิธีการสอน และการบริหารงานของการศึกษาทั่วไปในสหรัฐอเมริกา นักการศึกษาและสมาคมต่างๆ ช่วยกันพัฒนาโครงการต่างๆ เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทั่วไป เช่นมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดได้จัดพิมพ์รายงานเรื่อง “การศึกษาทั่วไปในสังคมเสรี (General Education in a free society)” ขึ้นในปี ค.ศ. 1945 เพื่อแสดงถึงความจำเป็นของการต้องมีการศึกษาทั่วไป ซึ่งจากรายงานฉบับนี้ทำให้มีการอภิปรายและประเมินผลการศึกษากันอย่างกว้างขวางในหมู่นักศึกษาอเมริกัน เป็นต้น ในยุคนี้นักวิชาการของการจัดการศึกษาทั่วไปจะแตกต่างกันไปตามความต้องการและความพร้อมของสถาบัน โดยส่วนใหญ่มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาจัดให้นิสิตได้เรียนใน 5 สาขา คือ การสื่อสาร

(โดยเฉพาะการใช้ภาษาอังกฤษ) มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ธรรมชาติวิทยา และ สรีรวิทยา

3. ยุคเปลี่ยนแปลง (ค.ศ. 1965 - 1989) ในระยะนี้สถาบันการศึกษาหลายแห่งพยายามปรับปรุงวิชาการศึกษาทั่วไป และปรับปรุงวิชาอื่นไปพร้อมกัน ความพยายามส่วนใหญ่มุ่งไปในทางวิธีสอน และการบริหาร การสัมมนานิสิตใหม่ที่ฮาร์วาร์ด และเบิร์กลีย์ และหลักสูตรให้เลือกได้ของฟิสิกส์เบิร์ก เป็นตัวอย่างของการเลือกวิธีสอน แต่ความคิดเรื่องศึกษาทั่วไปยังมีความสำคัญอยู่ในระดับอุดมศึกษา ช่วงเวลาดังกล่าวถือเป็นระยะ “เปลี่ยนแปลง” มีมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยหลายแห่งปรับปรุงวิชาศึกษาทั่วไปกันอย่างกว้างขวาง

4. ยุคใหม่ (ค.ศ. 1990 – ปัจจุบัน) ในยุคปัจจุบันมีการปฏิรูปที่ยั่งยืนใน 3 ประเด็นใหญ่คือ

- 4.1 เรื่องการส่งเสริมคุณภาพเพื่อให้การศึกษาทั่วไปดำเนินไปอย่างมีคุณภาพที่แท้จริงมีทั้งการเชื่อมโยงกับภาควิชา การสร้างสภาพแวดล้อมให้เป็นชุมชนของผู้เรียนรู้ การสนใจกับการสอนอย่างจริงจัง

- 4.2 การเน้นที่การเรียนรู้ และการพัฒนาของผู้เรียน รวมทั้งการให้แรงจูงใจ การศึกษาช่วงการเติบโตในตัวผู้เรียน การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ การเชื่อมโยงการเรียนรู้กับชีวิตจริงของผู้เรียน การเรียนรู้นอกห้องเรียน และการสนองต่อความหลากหลายของผู้เรียน

- 4.3 การให้ความสำคัญกับการสร้างความเข้มแข็งของวิชาการศึกษาทั่วไป เริ่มตั้งแต่การปฏิรูปการศึกษาทั่วไป การกำหนดขั้นตอนในการปฏิรูป การสร้างแรงจูงใจ และการสนับสนุนอย่างแข็งขันของผู้บริหาร (Gaff, 1991 อ้างถึงใน ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2550)

โดยในยุคนี้จะพบว่ามหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ จะเน้นที่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล มีลักษณะในเชิงของการคิดวิเคราะห์สืบสอบมากขึ้น ในขณะที่ของแคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส จะเน้นที่การรับรู้ที่กว้างขวาง และให้นักศึกษารู้จักตั้งคำถามที่ต้องการด้วยตนเอง ในขณะเดียวกันก็เน้นความสามารถในการเรียนของทุกคนด้วย (รายงานของ UCLA อ้างถึงใน ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2550)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ถึงแม้ว่าการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรการศึกษาทั่วไปของประเทศสหรัฐอเมริกา จะมีประวัติการพัฒนาหลักสูตรมาอย่างยาวนาน แต่ก็ยังคงมีการพัฒนามาจนถึง

ปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีอิทธิพลต่อการจัดรูปแบบการเรียนการสอนในกลุ่มวิชาการศึกษาทั่วไปของประเทศไทยจนถึงปัจจุบัน โดยจะสังเกตได้ว่ารูปแบบการพัฒนาของหลักสูตรการศึกษาทั่วไปในประเทศไทย จะยึดตามแบบของการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาทั่วไปของสหรัฐอเมริกา ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบ และลักษณะของการจัดการเรียนการสอน วัตถุประสงค์ โครงสร้าง หลักสูตร และข้อกำหนด กฎเกณฑ์ต่างๆ รวมถึงรายวิชาที่มีการเปิดสอนในรายวิชาการศึกษาทั่วไปของประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อทราบเป็นข้อมูล และเป็นแนวทางในการศึกษา เปรียบเทียบหลักสูตรการศึกษาทั่วไปในประเทศไทยในอนาคต และนอกเหนือจากประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว ผู้วิจัยยังต้องการที่จะศึกษาการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการศึกษาทั่วไปในประเทศในเอเชีย ซึ่งได้แก่ ประเทศเพื่อนบ้านของประเทศไทย เช่น ประเทศสิงคโปร์ ประเทศมาเลเซีย เพื่อศึกษาเปรียบเทียบถึงรูปแบบการจัดการเรียนการสอน หลักสูตร และโครงสร้างต่างๆของการศึกษาทั่วไป รวมถึงประเทศญี่ปุ่น และฮ่องกง ที่ค่อนข้างมีความชัดเจนในเรื่องของหลักสูตร โครงสร้าง และวิธีการดำเนินงานการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มวิชาการศึกษาทั่วไป ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) จากประเทศดังกล่าว เป็นข้อมูลเพิ่มเติมสำหรับผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้าง หลักสูตรของการศึกษาทั่วไปในต่างประเทศให้มากยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนการศึกษาทั่วไปสำหรับหมวดวิชาการศึกษาทั่วไปในประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบ และลักษณะการจัดการศึกษาในรายวิชาการศึกษาทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในเอเชีย

นิยามศัพท์เฉพาะ

การศึกษาทั่วไป (General Education) หมายถึง วิชาพื้นฐานที่จัดขึ้นสำหรับนักศึกษา ระดับปริญญาตรีประกอบไปด้วยวิชาที่หลากหลาย ไม่จำกัดเฉพาะวิชาเอก โดยจัดขึ้นเพื่อให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล และสามารถนำความรู้มาใช้ในการชีวิตประจำวันได้

ประเทศในเอเชีย (Asian Countries) หมายถึง ประเทศสิงคโปร์, ประเทศมาเลเซีย, ประเทศญี่ปุ่น, และประเทศจีน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษารูปแบบ และลักษณะการจัดการศึกษาในรายวิชาการศึกษาทั่วไป ในประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในเอเชีย ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการจัดการศึกษาทั่วไป
2. จุดมุ่งหมาย หรือ วัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาทั่วไป
3. รูปแบบ และลักษณะของรายวิชาการศึกษาทั่วไป
4. โครงสร้าง และหลักสูตรของการจัดการศึกษาทั่วไป
5. ข้อกำหนด กฎเกณฑ์ สำหรับการศึกษารายวิชาการศึกษาทั่วไป
6. รายวิชาที่เปิดสอนในการศึกษาทั่วไป

ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 4,182 มหาวิทยาลัย และ มหาวิทยาลัยในแถบประเทศเอเชีย (สิงคโปร์ ฮองกง ญี่ปุ่น และมาเลเซีย) จำนวน 835 มหาวิทยาลัย รวมจำนวนทั้งสิ้น 5,017 มหาวิทยาลัย (ข้อมูลจาก www.wikipedia.org)

ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาข้อมูลในครั้งนี้ คือมหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา และ มหาวิทยาลัยในประเทศเอเชีย โดยมหาวิทยาลัยที่ใช้ในการศึกษาข้อมูลเป็นการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง โดยมหาวิทยาลัยที่ใช้ในการศึกษาที่ประเทศสหรัฐอเมริกาคือ

1. มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University)
2. มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford University)

และมหาวิทยาลัยในประเทศแถบเอเชียที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยมหาวิทยาลัยในประเทศต่างๆดังต่อไปนี้

3. มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore) (NUS) ประเทศสิงคโปร์
4. มหาวิทยาลัยมาลายา (University of Malaya) ประเทศมาเลเซีย
5. มหาวิทยาลัยโตเกียว (The University of Tokyo) ประเทศญี่ปุ่น
6. มหาวิทยาลัยหลิงนาน (Lingnan University) ประเทศจีน

ข้อจำกัดของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาข้อมูลจากเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยที่เกี่ยวข้อง เอกสารที่ได้จากการศึกษาดูงานของผู้วิจัย การสัมภาษณ์บุคคลที่กำลังศึกษาจากมหาวิทยาลัยดังกล่าว การ

สัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ/ผู้เชี่ยวชาญที่ศึกษาด้านศึกษาทั่วไปหรือเคยศึกษาทำงานในมหาวิทยาลัยที่ผู้วิจัยศึกษาเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการศึกษครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยอ้างอิงจากเอกสาร การสัมภาษณ์บุคคล และเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยที่ทำการศึกษเป็นสำคัญ ซึ่งความเป็นปัจจุบันของข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทั้งหมดจะอยู่ในช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยทำการศึกษาคือ ตั้งแต่ มิถุนายน 2552 – พฤษภาคม 2553 เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงการให้คำจำกัดความ จุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาทั่วไปของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในเอเชีย
2. เพื่อทราบถึงรูปแบบ ลักษณะโครงสร้าง และหลักสูตรของการจัดการศึกษาทั่วไปของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในเอเชีย
3. เพื่อทราบถึงข้อกำหนด กฎเกณฑ์ และรายวิชาที่เปิดสอนในการศึกษาทั่วไปของประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศในเอเชีย
4. เพื่อนำผลการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยต่อในสาขาวิชาที่แตกต่างจากด้านการศึกษาทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศในแถบเอเชีย หรือการศึกษาด้านการศึกษาทั่วไปในประเทศอื่นๆนอกเหนือจากสหรัฐอเมริกา หรือประเทศในแถบเอเชีย
5. เพื่อผลการศึกษาสามารถใช้เป็นข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการศึกษาทั่วไปของประเทศไทยต่อไป